

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 15
35000 SLAVONSKI BOD

Poslovni broj: P-253/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
R J E Š E N J E I P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji toga suda Anđeli Bionda Martić, u parničnom postupku, u pravnoj stvari Ivana Ivezića, OIB: 18432421482, iz Slavonskog Broda, Naselje A. Hebranga blok V/11, zastupan po punomoćniku Damiru Hećimoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Hećimović i partneri d.o.o., Slavonski Brod, Ante Starčevića 40, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, iz Zagreba, Jurišićeva ulica 4, zastupanog po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku u Vinkovcima, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 15. rujna 2026., zaključene istog dana u nazočnosti tužitelja osobno, zamjenice punomoćnika tužitelja Ivane Babić, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom društvu Hećimović i partneri d.o.o., a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, nakon javne objave, 28. listopada 2026.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovan tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Slavonskom Brodu.

i

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnom odredba toč. 6.1. Ugovora o kreditu broj 208546 od dana 05.06.2007. godine, sklopljenog između tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, kao kreditora i tužitelja Ivana Ivezića iz Slavonskog Broda, Naselje A. Hebranga blok V/11, OIB: 18432421482, kao korisnika kredita, u dijelu kojim je ugovorena jednokratna naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita u visini od 1,80 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita.

II Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217 da tužitelju Ivanu Iveziću iz Slavonskog Broda, Naselje A. Hebranga blok V/11, OIB: 18432421482 na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 254,39 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 09.06.2007. godine do isplate, i to do 31.07.2015. godine po stopi koja odgovara visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana

polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217 da tužitelju Ivanu Iveziću iz Slavonskog Broda, Naselje A. Hebranga blok V/11, OIB: 18432421482 na ime neosnovano naplaćene naknade za zatvaranje kredita isplati iznos od 222,32 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 29.11.2012. godine do isplate, i to do 31.07.2015. godine po stopi koja odgovara visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217 naknaditi tužitelju Ivanu Iveziću iz Slavonskog Broda, Naselje A. Hebranga blok V/11, OIB: 18432421482, troškove parničnog postupka u iznosu od 524,04 EUR (pet stotina dvadeset i četiri eura i četiri centa) sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 28. listopada 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 2. travnja 2026. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnim dijela odredbe toč. 6.1. Ugovora o kreditu broj 208546, kojega su sklopile parnične stranke 5. lipnja. 2007. godine, u dijelu kojim je ugovorena jednokratna naknada za

obradu zahtjeva i administraciju kredita u visini od 1,80 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita, te radi isplate iznosa od 254,39 EUR na ime naplaćene naknade za obradu kredita, te iznosa od 222,32 EUR na ime neosnovano naplaćene naknade za zatvaranje kredita, oboje zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.

1.1. Tužitelj je u tužbi naveo kako je predmetni ugovor ovjeren po javnom bilježniku Krešimiru Capiću u Dugom Selu pod brojem: OV-7698/2007, a kojim ugovorom o kreditu je tuženik tužitelju odobrio i stavio na raspolaganje iznos od 23.875,01 CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate kredita.

1.2. Nadalje, naveo je kako je u točki 6.1. predmetnog ugovora ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju, na način da se jednokratno 1,80 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, naplaćuje neposredno prije isplate kredita. S tim u svezi naveo je kako je tuženik 8. lipnja 2007. naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita u iznosu od 1.916,66 kuna, što prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenom Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 254,39 EUR. Također, tužitelj je naveo kako mu je tuženik 28. studenog 2012. naplatio i naknadu za zatvaranje kredita u iznosu od 1.675,09 kuna, što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 222,32 EUR. Nadalje, naveo je kako je ukupno naplaćeni iznos s osnove naknade za obradu kredita i naknade za zatvaranje kredita iznosi 3.591,75 kuna, odnosno 476,71 EUR.

1.3. Tužitelj je naveo kako je samim sklapanjem Ugovora o kreditu koji sadrži predmetnu odredbu, a o kojoj se izvjesno nije pojedinačno pregovaralo, neravnoteža u pravima i obvezama znatna i postoji jer se radi o odredbi u tipskim formuliranim ugovorima sastavljenim od strane tuženika, unaprijed, bez pojedinačnog pregovaranja u kojem potrošač preuzima rizik i ne znajući za njega jer o tome nije informiran. S tim u svezi naveo je kako tužitelji nije raspolagao informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz te odredbe proizlaze i nije se odrekao pravne zaštite koju mu jamči Direktiva EU broj 93/13. Tužitelj se u prilog svojih navoda pozvao na odredbe Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO) te je naveo da je sukladno odredbi članka 323. stavak 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, naveo je da sukladno odredbi st. 2. istog članka ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. Tužitelj se pozvao i na odredbu članka 1111. ZOO-a te je naveo kako je istom propisano da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. S tim u svezi naveo je kako obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Također, tužitelj je naveo i kako u smislu odredbe članka 1115. ZOO-a kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti i plodovi i platiti zatezne

kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dodatno, naveo je kako Zakon o zaštiti potrošača, kao *lex specialis* propisuje pojam nepoštene ugovorne odredbe gdje se između ostalog navodi da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj. Nepoštena odredba je ništetna.

1.4. Tužitelj je, dodatno, naveo i kako predmetnu tužbu podnosi ovome sudu kao mjesno nadležnom, temeljem članka 19.1 stavka 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju, kojom odredbom je propisano da u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište ili neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište. S tim u svezi naveo je da tužitelj ima prebivalište u Slavonskom Brodu, koje je na području nadležnosti Općinskog suda u Slavonskom Brodu, stoga smatra da je za postupanje u ovoj pravnoj stvari mjesno nadležan Općinski su u Slavonskom Brodu. Tužitelj smatra da se odredba članka 11.4. predmetnog ugovora ne može primijeniti jer se rado o unaprijed sastavljenoj ugovornoj odredbi u potrošačkom ugovoru, koja bi, ako isključuje ili ograničava pravo tužitelja da tužbu podnese sudu mjesta svog prebivališta bila protivna Zakonu o potrošačkom kreditiranju.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda. U tom pogledu naveo je da su stranke sporazumno ugovorile mjesnu nadležnost suda u Zagrebu. Nadalje, naveo je kako je u članku 11. t. 4. predmetnog ugovora o kreditu određeno da ugovorne strane za sve sporove proizašle iz predmetnog Ugovora ugovaraju nadležnost suda u Zagrebu i mjerodavnost prava Republike Hrvatske. Također, tuženik je naveo kako je sukladno odredbi članka 70. Zakona o parničnom postupku (NN 53/1991 - 89/2014, dalje: ZPP) dopušten ovakav sporazum mjesne nadležnosti suda ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost suda. S tim u svezi naveo je kako u konkretnom slučaju nije propisana isključiva mjesna nadležnost, stoga smatra da je valjan sporazum o mjesnoj nadležnosti te da je jedino i isključivo, u ovoj pravnoj stvari mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu kao stvarno nadležan prvostupanjski sud. U prilog svojim navodima tuženik se pozvao i na odluku Vrhovnog suda RH broj Gr1 238/12-2 od 2. travnja 2012.

2.1. Tuženik je, u odgovoru na tužbu, primarno istaknuo prigovor zastare. S tim u svezi naveo je kako je tužitelj predmetni parnični postupak pokrenuo tužbom 1. travnja 2026. slijedom čega tuženik prigovara zastari utuženog iznosa s osnova stjecanja bez osnove sukladno Zakonu o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05 - 126/21.). Tuženik se pozvao na odredbu članka 215. stavak 1. ZOO-a, te naveo da prema navedenoj odredbi zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano. Stoga smatra da zastara počinje teći prvoga dana dospelosti tražbine. Nadalje, tuženik se pozvao i na odredbu članka 1111. stavak 1. ZOO te je naveo da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako

to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. S tim u sveti naveo je da dospelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja. Nadalje, naveo je da je od tog trenutka stjecatelj dužan vratiti ono što je stekao, a osiromašeni ima pravo zahtijevati i vraćanje onoga što je stjecatelj stekao. U prilog svojim navodima, dodatno, naveo je kako je takav pravni stav o početku tijeka zastarijevanja kondikcijskih zahtjeva desetljećima dijelila i naša sudska praksa. Tako je i sam Vrhovni sud Republike Hrvatske (Dalje: VSRH) konzistentno tijekom desetljeća zauzimao stajalište da dospelost stečenog bez osnove nastupa u trenutku stjecanja, a od kada je imovina stjecatelja povećana. Pozivajući se na zastaru, tuženik je naveo kako je zastarni rok u vezi navedenog opći zastarni rok od 5 godina od dana stjecanja, a s obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 1. travnja 2026. smatra kako je osnovan prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina od dana kad je tuženik stekao uplatu predmetnog iznosa naknade od strane tužitelja. Nadalje, naveo je i kako smatra da je pogrešno pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeto na sjednici održanoj 30. siječnja 2020., broj: Su-IV-47/2020-2), a prema kojemu zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost. U odnosu na navedeno, tuženik se pozvao na pravno mišljenje prof.dr.sc. Marka Baretića, redovitog profesora u trajnom izboru na Katedri za građansko pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, od 19. studenog 2024., te je naveo da isti detaljnije analizira problematiku početka tijeka zastare restitucijskih zahtjeva proizašlih iz ništetnih pravnih poslova. Stoga tuženik smatra da pravno mišljenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u potpunosti negira postojeće zakonsko uređenje te je u potpunosti protivno odredbama ZOO-a koji uređuje pitanje početka zastare restitucijskih zahtjeva općenito, pa tako i u pogledu restitucijskih zahtjeva koji proistječu iz ništetnih pravnih poslova. Tuženik je, nadalje, naveo kako su sudovi dužni suditi na temelju zakona, a ne kreirati pravo, kao što je to učinio Vrhovni sud Republike Hrvatske spomenutim Pravnim mišljenjem, što predstavlja miješanje sudbene vlasti u zakonodavnu vlast.

2.1.1. Tuženik se pozvao i na odluku Suda EU donesenu u spojenim predmetima brojevi: C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine, Sud Europske unije (Dalje: SEU) prema kojoj odluci rješenje predviđeno čl. 40. st. 2. ZS -a, podrazumijeva da sjednica odjela suda ima ovlast prisiliti, prihvatanjem „pravnog shvaćanja“, sudsko vijeće nadležno u predmetu da izmjeni sadržaj sudske odluke koju je prethodno donijelo, a što nije u skladu s čl. 19. st. 1. Ugovora o Europskoj uniji. Nadalje, tuženik se pozvao i na pravno mišljenje prof.dr.sc. Aleksande Maganić, profesorice na Katedri građanskog procesnog prava Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, od 2. prosinca 2024., u kojem su razjašnjene pravne posljedice spomenute odluke u predmetima Suda EU brojevi: C-554/21, C-622/21 i C-727/21. Naime, tuženik je naveo da prema citiranom mišljenju, ako presuda u predmetu Hann-Invest i dr. ima učinak prema svim nacionalnim sudovima (erga omnes) i ako djeluje retroaktivno (ex tunc) na pravna shvaćanja koja su donesena primjenom unutarnjeg mehanizma koju je Sud EU ocijenio protivnima s čl. 19. st. 1. podst. 2. UEU-a, onda je i rezultat toga unutarnjeg mehanizma, odnosno pravno shvaćanje protivno pravu EU. Međutim, promjena sudske prakse ne može se temeljiti na (obvezatnim) pravnim shvaćanjima koja bi bila protivna već postojećoj zakonskoj odredbi i koja bi to pitanje uređivala na posve nov način, dakle suprotno zakonu.

2.2. Tuženik je naveo da je za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe tužitelj dužan dokazati kako osnovu tako i visinu tužbenog zahtjeva, a da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, kumulativno moraju biti ispunjeni uvjeti: da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva te da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. S tim u svezi naveo je kako članak 6.1. Ugovora o kreditu jasno propisuje da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i administraciju kredita, pri čemu je iznos naknade za odobrenje kredita jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,80% jednokratno na iznos odobrenog kredita. Nadalje, naveo je da članak 11. točka 2. predmetnog ugovora o kreditu jasno propisuje da je prijevremena otplata kredita moguća na pisani zahtjev korisnika kredita, a sukladno Uvjetima i Odluci o kamatama i naknadama Kreditora. S tim u svezi naveo je kako su odredbe u predmetnom ugovoru jasno postavljene i smještene na vidljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama koji bi bili napisani manjim slovom ili uključene u fusnotu.

2.3. Nadalje, tuženik je naveo kako ne može biti dvojebeno da su odredbe jasne i uočljive, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Također, naveo je da postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanje spomenute naknade. Također, naveo je kako tužitelj nije potkrijepio niti jednim dokazom tvrdnju da se o spornoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja.

2.4. Tuženik je naveo i kako su svi ugovori o potrošačkom kreditu koje tuženik sklapa ili je sklopio s korisnikom kredita, prilagođeni individualnim okolnostima tog korisnika. Stoga, smatra da se ugovori o kreditu između različitih korisnika kredita razlikuju po ključnim faktorima kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, rok vraćanja i drugi uvjeti. Nadalje, naveo je kako iz toga proizlazi da tužitelj iznosi generalizirane tvrdnje bez konkretnih dokaza. Nadalje, naveo je kako je jasno da je o naknadi za administraciju i obradu kredita te prijevremenoj otplati kredita, bilo pregovaranja s obzirom da su ugovorne strane izričito dogovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku imao mogućnost odabrati neki drugi model kredita koji je bio dostupan na tržištu u to vrijeme. Tužitelj se pozvao i na Direktivu Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom članka 4. stavak 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. S tim u svezi naveo je da Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe.

2.5. Nadalje, tuženik smatra potrebnim istaknuti da odredba članka 83. Zakona o zaštiti potrošača, propisuje da će sud prilikom ocjene poštenosti određene ugovorne odredbe uzeti u obzir prirodu robe ili usluge koja je predmet ugovora, sve okolnosti

koje su prethodile i koje su pratila sklapanje ugovora, druge ugovorne odredbe te, ukoliko postoji, drugi ugovor koji se odnosi na ugovor koji se ocjenjuje i koji predstavlja glavni ugovor. Nadalje, naveo je kako Direktiva, tako i ZZP utvrđuju kriterije na temelju kojih se ocjenjuje poštenost ugovorne odredbe. To znači da je i u ovom konkretnom slučaju nužno razmotriti informacije koje su tužitelju kao potrošaču bile dostavljene, kao i okolnosti koje su postojale prije i tijekom sklapanja ovog ugovora o kreditu. U odnosu na navedeno, tuženik je naveo da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknada za obradu kredita. Tuženik se s tim u svezi pozvao na presudu Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj: GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. Također, tuženik je naveo kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu te da se iz samog sadržaja Ugovora o kreditu jasno može zaključiti da se ne radi o prikrivenim odredbama, već o izričitim, jasno vidljivim i konkretno (u postotku) definiranim uvjetima. S tim u sveti naveo je da s obzirom na svojstvo tužitelja kao stranke u postupku, iskaz svjedoka da se u ovom kontekstu ne može smatrati vjerodostojnim. Tuženik je naveo da je tužitelj nakon što je pročitao ugovor i upoznao se s njegovim uvjetima, imao potpunu mogućnost odlučiti hoće li sklopiti ugovor ili od njega odustati. U prilog svojim navodima poziva se na presudu Županijskog suda u Splitu, broj GŽ-1215/2020 od 24. veljače 2021.,

2.6. Što se tiče visine tužbenog zahtjeva, tuženik je naveo da istu ne osporava nego osporava osnovanost samoga zahtjeva.

3. Podneskom od 20. svibnja 2026. tužitelj se očitovao na navode odgovora na tužbu te je naveo da u cijelosti osporava činjenične i pravne navode tuženika iz odgovora na tužbu te je ustrajao kod tužbe i tužbenoga zahtjeva, detaljno pojašnjavajući iste. U podnesku od 11. rujna 2026. tuženik je ostao kod svih navoda i prigovora istaknutih u odgovoru na tužbu.

4. Predmet spora je deklaratorni zahtjev tužitelja da sud utvrdi ništetnim odredba članka toč. 6.1. Ugovora o kreditu broj 208546 od 5. lipnja 2007. godine, sklopljenog između parničnih stranaka, a u dijelu u kojem je ugovorena jednokratna naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita u visini od 1,80 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita. Nadalje, predmet tužbenog zahtjeva je i kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 254,39 EUR na ime naplaćene naknade za obradu kredita, te iznosa od 222,32 EUR na ime neosnovano naplaćene naknade za zatvaranje kredita, oboje zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.

4.1. Među parničnim strankama nije sporno da su tuženik i tužitelj bili u obvezno-pravnom odnosu temeljem ugovora o kreditu, nije sporno da je tuženik naplatio tužitelju naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 254,39 EUR, i naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita u iznosu od 222,32 EUR, jer tuženik visinu postavljenog tužbenog zahtjeva nije osporavao.

4.2. Sporna je među parničnim strankama osnova tužbenog zahtjeva, sporno je je li narušena ravnoteža u pravima i obvezama parničnih strana, sporno je je li predmetna odredba dijela točke 6.1. Ugovora o kreditu broj 208546 od 5. lipnja 2007.

godine, ništetna, te je sporno je li nastupila zastara tužiteljeva potraživanja, a sporna je i mjesna nadležnost Općinskog suda u Slavonskom Brodu.

5. Radi potpunog razjašnjenja spornog odnosa među strankama i pravilnog utvrđenja svih činjenica, sud je proveo dokazni postupak u kojemu je izvršio uvid u cjelokupni spis predmeta i isprave koje prileže spisu te su pročitane isprave, i to: Ugovor o kreditu broj 208546 od 5. lipnja 2007. godine (stranica spisa 7-12), odgovor tuženika od 25. veljače 2026. (stranica spisa 13), te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke u svrhu dokazivanja.

5.1. Sud nije prihvatio dokazni prijedlog za provođenjem knjigovodstveno-financijskog vještačenja s obzirom da tuženik nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva, stoga je taj dokazni prijedlog sud cijenio nepotrebnim. Iz istog razloga nije prihvaćen prijedlog da sud vrši uvid u pravnu teoriju i to mišljenje prof. Aleksandre Maganić. Daljnje dokaze sud nije provodio iz razloga što bi isto bilo protivno načelu ekonomičnosti u smislu odredbe članka 10. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25.-dalje: ZPP), kao i ovlastima suda da u parničnom postupku izvede samo one dokaze koje su stranke predložile, a činjenično stanje u postupku je dovoljno utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

6. Uvidom u presliku ugovora o kreditu broj: 208546 od 5. lipnja 2007. razvidno je da su isti sklopili pravni prednik tuženika Volksbank d.d., Zagreb kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita. Predmetnim ugovorom o kreditu kreditor odobrava i stavlja na raspolaganje Korisniku kredita kredit u iznosu od CHF 23.875,01 u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate. Istim ugovorom ugovorena je redovna kamatna stopa od 5,50% godišnja, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama Kreditora. Efektivna kamatna stopa iznosi 7,76%. Kredit je ugovoren s namjenom kupnje vozila. Kredit je ugovoren u valutu, a isplaćuje se u kunskoj protuvrijednosti. Rok otplate kredita ugovoren je na 84 mjeseca. Nadalje, u predmetnom ugovoru u članku 6. točka 1. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,80% od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, a naplaćuje se neposredno prije isplate kredita. Nadalje, ugovoreno je da se kredit prenosi na kunski račun korisnika kredita nakon što su ispunjeni svi uvjeti iz tog ugovora, s kojeg se obavlja uplata prema predračunu. Ukoliko je iznos odobrenog kredita veći od iznosa predračuna, Korisnik kredita je suglasan da se sredstva zadrže na računu za otplatu kredita i koriste za pokrivanje tečajnih razlika i drugih naknada prema Odluci o kamatama i naknadama kreditora. Također, ugovoreno je da korisnik kredita otplaćuje kredit u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu 343,08 CHF z kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju Volksbank d.d., tečaju za devize važećem na dan dospijevća. Anuiteti dospijevaju na naplatu svakog 01. u mjesecu počevši od 1. srpnja 2007., a Korisnik kredita dužan je osigurati pokriće na kunskom računu za otplatu kredita najmanje u iznosu dospelog anuiteta.

7. Saslušan kao stranka u svrhu dokazivanja tužitelj Ivan Ivezić, iskazao je kako je on tijekom 2007. godine imao potrebu za kupnju novog osobnog vozila i tada je

otišao u Auto-salon „Mario“ u Zagrebu gdje je pronašao vozilo marke Volkswagen, koji je htio kupiti, a kupnja u navedenom salonu bila je moguća samo putem kredita s prednikom tuženika VolksBank d.d. S tim u svezi iskazao je kako su ga u navedenom Auto-salonu tražili presliku osobne iskaznice i potvrdu o visini mirovinskih primanja, a što im je tužitelj i predao. Nadalje, iskazao je kako su ga nakon nekoliko dana kontaktirali da dođe na potpis ugovora u Auto-salon „Mario“. Kada je došao ondje, djelatnik navedenog salona odvezao je tužitelja u banku i ondje, na šalteru je bio službenik banke, koji je tužitelj uručio unaprijed sastavljeni ugovor na potpisa i tužitelj nije mogao utjecati na sadržaj toga ugovora. Nadaje, iskazao je da nije bilo mogućnosti pregovora i da mu nitko nije pročitao predmetni ugovor niti ga na što upozorio. Iskazao je i kako on nije čitao predmetni ugovor, a i da je, iskazao je, on ništa ne razumije, dok mu je vozilo bilo nužno potrebno, pa je predmetni ugovor potpisao. Nadalje, iskazao je, koliko se sjeća, on nije išao kod javnog bilježnika radi ovjere ugovora, sve je to odradila banka, a kada je kredit bio odobren isplaćen je Auto-salonu „Mario“ i nije isplaćivan na račun tužitelja. Tužitelj je, nadalje, iskazao kako je on naknadno, u razgovoru sa svojim prijateljima saznao kako su u ugovorima o kreditu bile nepoštene odredbe kojima je banka naplaćivala nekakve naknade, stoga je podnio predmetnu tužbu. U pogledu razumijevanja pojmova „naknada za obradu kredita“ i „naknada za zatvaranja kredita“, tužitelj je iskazao kako on to ne razumije i uopće ne zna što bi te naknade bile. Tužitelj je iskazao kako se on nije obraćao tuženiku, odnosno njegovu predniku, radi bilo kakvog pojašnjenja jer on nije niti znao za obvezu plaćanja naknade. S tim u svezi iskazao je kako mu je tada, načelno, odgovarao iznos anuiteta, tok otplate i kamata sve dok ona nije počela vrtoglavo rasti. Također, tužitelj je iskazao kako on u vrijeme realizacije i otplate kredita nije imao u vlasništvu obrt, trgovačko društvo niti je bio nositelj OPG-a, a vozilo koje je kupio sredstvima odobrenog kredita kupljeno je za osobne potrebe.

7.1. U odnosu na ugovorenu nadležnost suda u Zagrebu, tužitelj je iskazao kako on nije pristao na sadržaj odredbe članka 11. točka 4. predmetnog ugovora kojom je ugovorena nadležnost suda u Zagrebu, a da je znao da ugovor sadrži takvu odredbu, on bi odbio zaključiti predmetni ugovor jer bi za njega odlazak u Zagreb bio tegoban u smislu utrošenog vremena i novca. S tim u svezi iskazao je da je on stanovnik Slavenskog Broda i da je za njega lakše doći pred sud u Slavenskom Brodu. Nadalje, iskazao je kako nametanje ugovorne odredbe prema kojoj on može podnijeti tužbu samo sudu u Zagrebu bi, smatra, predstavljalo povredu prava na pristup sudu.

7.1.1. Iskaz tužitelja sud je prihvatio u cijelosti i isti je ocijenio životnim i iskrenim jer je dan uvjerljivo i sigurno, te je isti u skladu s materijalnim dokazima koji prileže pisu, pa sud nema razloga posumnjati u iskrenost danog iskaza.

8. U odnosu na istaknuti prigovor mjesne nenadležnosti, sud je isti ocijenio neosnovanim. Naime, iz stanja spisa razvidno je da je tuženik isti istaknuo u odgovoru na tužbu prije upuštanja u raspravljanje o glavnoj stvari. S tim u svezi valja istaknuti kako iz samog ugovora o kreditu broj: 208546 od 5. lipnja 2007. proizlazi da je isti sklopljen u Zagrebu. Nadalje, iz predmetnog ugovora, i to iz odredbe članka 11. točka 4. razvidno je da je ugovoreno da je za sve sporove iz predmetnog ugovora ugovorena mjesna nadležnost suda u Zagrebu i mjerodavnost prava važećeg u Republici Hrvatskoj. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor bio unaprijed

sastavljen, odnosno da on nije imao mogućnosti pregovaranja o pojedinim odredbama ugovora. Slijedom navedenoga ovaj sud zaključuje da samim time tužitelj nije mogao pregovarati niti o odredbi članka 11. točka 4. predmetnog ugovora kojim je ugovorena mjesna nadležnost suda u Zagrebu. U tom smislu valja istaknuti kako je u konkretnoj pravnoj stvari predmet spora isplata po osnovi Ugovora o kreditu, u kojem ugovornom odnosu tužitelj ima status potrošača, a tuženik status trgovca odnosno pružatelja usluge. Odredbom članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03.), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, u stavku 2. istoga članka propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Identično propisuje i odredbe članka 53. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 19/22., 59/23., 59/26.), koji je na snazi u ovom trenutku, a koja odredba je u skladu s europskom pravnom stečevinom jer je ranijim Zakonom o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 19/22., 59/23.) u nacionalni pravni poredak preuzeta Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL L 95, 21. travnja 1993.).

8.1. S obzirom na ranije izneseno, uzimajući u obzir da je u konkretnoj pravnoj stvari odredba članka 11. točka 4. ugovora o kreditu broj: ugovora o kreditu broj: 208546 od 5. lipnja 2007 (odredba o mjesnoj nadležnosti za slučaj spora), bila unaprijed formulirana od strane tuženika, stoga na sadržaj prorogacijske klauzule, sadržane u citiranom Ugovoru, tužitelj kao potrošač nije imao utjecaj, ovaj sud utvrđuje da se na temelju zakonske presumpcije (članak 81. stavak 2. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/2003.) smatra da se o takvoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. S tim u svezi, na okolnost pregovaranja o predmetnoj odredbi sud je izveo dokaz saslušanjem tužitelja, koji je u svom iskazu i sam naveo da nije znao za sadržaj predmetne odredbe o nadležnosti, a da je znao da vjerojatno ne bi pristao na zaključenje ugovora. Iz njegova iskaza proizlazi da tako ugovorenu odredbu, o kojoj s tuženikom, nije pojedinačno pregovarao smatra diskriminatornom jer ista vrijeđa njegovo pravo na pristup sudu, obvezuje ga da tužbu može podnijeti samo sudu u Zagrebu, a on stanuje u Slavonsko Brodu, te isto za njega predstavlja tegotne financijske okolnosti. Slijedom navedenoga, ovaj sud ocjenjuje da je takva odredba nepoštena i u suprotnosti sa Zakonom o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03.), kao i Direktivom Vijeća broj 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. Naime, u konkretnom slučaju radi se o ugovornoj odredbi koja stavlja u neravnotežan položaj tužitelja kao fizičku osobu u odnosu na tuženika, koji je pravna osoba, a osobito imajući u vidu ekonomičnost i mogućnost pristupa sudu s obzirom na mjesto prebivališta tužitelja. Naime, tužitelj kao potrošač bi sukladno ugovorenoj nadležnosti u ostvarivanju eventualnih prava morala putovati u Zagreb iz Slavenskog Broda, a što bi rezultiralo povećanim troškovima, zbog čega ovaj sud cijeni da je predmetna klauzula u suprotnosti i s načelom ekonomičnosti.

9. Visina kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu na obradu kredita i za zatvaranje kredita proizlazi iz dopisa tuženika – dostavljanje podataka od 25. veljače 2026., a u kojemu je navedeno da je prilikom isplate kredita broj: 208546, naplaćena administrativna naknada za obradu kredita dana 8. lipnja 2007. u iznosu od 1.916,66 HRK, kao i naknada za zatvaranje kredita koja je naplaćena 28. studenog 2012. u iznosu od 1.675.09 HRK.

10. Na temelju savjesne i brižljive ocijene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem članka 8. ZPP ovaj sud utvrdio je da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.

11. Valja istaknuti da je na tuženiku teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o uvjetima - spornoj naknadi za obradu kredita iz članka 6. točke 1. predmetnog Ugovora, a iz odgovora na tužbu tuženika i stipulacije sporne odredbe, koja je standardna, proizlazi da se o sadržaju iste nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj obaviješten na koje pružene usluge i koje nastale troškove se ista naknada odnosi, to sud nalazi da tuženik nije uspio dokazati suprotno.

11.1. Uvidom u zaključen i Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao namjenski kredit s namjenom kupnje vozila, odnosno pokretnine. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene, a sam tužitelj u svom je iskazu naveo kako u trenutku sklapanja i realizacije kredita nije bio vlasnik obrta, trgovačkog društva niti nositelj OPG-a.

12. Odredbom članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača "Narodne novine", broj 96/03.- dalje: ZPP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje prema stavku 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se u pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav predmeta ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje predstavlja glavni ugovor, sve sukladno odredbi članka 83. ZPP. Odredbom članka 87. propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

12.1. Međutim, iako je riječ o ugovornoj odredbi koja je jasno i razumljivo sastavljena jer omogućuje tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora precizno ocijeni

visinu te naknade, a time i ekonomske učinke ugovaranja takve odredbe, sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

12.2. Člankom 84. ZZP propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene nepošteno ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim člankom 84. ZZP samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, pa i naknade za prijevremenu otplatu kredita, odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija.

12.3. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog Ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prilikom prvoga korištenja, prema pravnom shvaćanju ovog suda nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa. Osim toga, odredbu članka 84. ZZP valja tumačiti na način da se druga kategorija odredbi čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti („cijena“) odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti

12.4. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbi o naknadi za obradu kredita i naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita ne tiče se odnosa između iznosa naknade za obradu kredita, odnosno za prijevremenu otplatu kredita te zauzvat pruženih usluga.

12.4.1. Imajući na umu navedeno, odredba članka 6. točka 1. predmetnog Ugovora o kreditu nije izuzeta iz ocjene poštenosti.

12.4.2. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavak 1. ZZP ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

23. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 83. ZZP uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

13.1. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavak 1. ZZP, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da ugovorna odredba članka 6. točka 1. predmetnog Ugovora ne sadrži nikakvih podataka o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnosi, a posebice imajući na umu da je iznos naknade za obradu kredita tužitelju naplaćen jednokratno, te da je za iznos naknade za obradu kredita umanjen od iznosa kredita,

kao i da je tužitelju zbog činjenice prijevremene otplate kredita naplaćena naknada, a da mu je na dan plasiranja kredita naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima. Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih zakonskih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Valja istaknuti kako je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 5. ožujka 2004. jer je ZZP *lex specialis* u odnosu na ZOO.

13.2. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 dalje: ZOO) ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, niti naknade za prijevremeno zatvaranje kredita, a takva obveza nije previđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita i zatvaranje kredita prije vremena, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

13.3. Nije sporno da Ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a prema shvaćanju ovog suda ti troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu samorazumljivi.

13.4. Odredbom članka 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a stavkom 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u članku 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

13.5. Imajući u vidu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja člankom 6. točka 1. Ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja naknada koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Navedena ugovorna obveza podrazumijeva i dužnost tuženika dokazivati da su prije isplate kredita stvarno nastali troškovi i stvarno pružene usluge u visini 1,80% iznosa odobrenog kredita, a što utječe, prema stajalištu ovog suda, na pravni položaj tužitelja i stvara na njegovu štetu značajnu neravnotežu u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. (isto *Županijski sud u Zagrebu, poslovni broj GŽ-1535/2023 od 18. travnja 2023.*)

14. Nadalje, provedenim dokaznim postupkom sud je utvrdio da tužitelj kao korisnik kredita s prednikom tuženika kao kreditorom nije posebno pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi iz članka 6. točke 1. Ugovora, budući da je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a tužitelj kao korisnik kredita nije imao utjecaja na njezin sadržaj, što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, te kroz to povredu odredaba Direktive

Vijeća 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Naime, ugovorna odredba po kojoj je predviđena ulazna naknada za obradu kredita, odnosno odredba kojom je predviđena naknada zbog prijevremenog zatvaranja kredita je nepoštena jer se o njoj nije posebno unaprijed pregovaralo i tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je kao takva ništetna u smislu odredbe članka 81. ZZP.

14.1. Sud smatra važnim istaknuti da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. "ulaznoj naknadi" odgovorio na prethodno pitanje te naveo: „3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“ Naime, pojedine odredbe direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud Europske unije ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

14.2. Nadalje, ranije spomenuta Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12). Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP/03 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive) podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

14.3. Slijedom svega navedenoga, uzimajući u obzir da tužitelj kao potrošač u trenutku sklapanja ugovora nije bio upoznat s naknadama koje tuženik od njega naplaćuje, a tuženik nije dokazao drukčije, ovaj sud utvrdio je nepoštenom, a samim time i ništetnom odredbu članka 6. točka 1. predmetnog ugovora te je odlučio kao u točki I. izreke presude.

15. Prema odredbi članka 1111. stavak 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi članka 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim

odredbama kad se radi o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju jeste, s obzirom da je po osnovi ništetna odredba članka 6. točka 1. predmetnog Ugovora, tuženik je dužan stečeno s pripadajućim kamatama vratiti, temeljem članka 215. ZOO, od dana stjecanja.

15.1. Nadalje, ovaj sud utvrdio je neosnovanim istaknuti prigovor zastare utuženog potraživanja. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 6. točke 1. predmetnog Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje, zapisnik broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je odredba članka 6. točke 1. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužitelja niti nije počeo teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

16. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i članka 155. ZPP. Sud je troškove postupka odmjerio prema naznačenoj vrijednosti predmeta spora od 476,71 EUR, uvažavajući činjenicu da tužitelja zastupa punomoćnik iz redova odvjetnika, uz primjenu odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23 - dalje: Tarifa).

16.1. Sud je kao osnovane troškove tužitelju priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 100,00 EUR sukladno Tbr. 7. točka 1. Tarife, sastav podneska od 20. svibnja 2026. u iznosu 100,00 EUR sukladno Tbr. 8. točka 1. Tarife, trošak zastupanja na ročištu 15. rujna 2026. u iznosu 100,00 EUR sukladno Tbr. 9. točka 1. Tarife te trošak pristupa ročištu za objavu presude u iznosu 50,00 EUR sukladno Tbr. 9. točka 3. Dakle, sud je ukupno osnovanim utvrdio zahtjev tužitelja za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 350,00 EUR na koji iznos je sud tužitelju priznao i PDV od 25% sukladno Tbr. 46 Tarife u iznosu od 87,50 EUR, što iznosi 437,50 EUR.

16.2. Pored navedenoga sud je u istoj točki izreke tužitelju priznao i trošak zatražene pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 26,54 EUR, jer iz stanja spisa proizlazi da tužitelj u trenutku podnošenja tužbe nije platio sudsku pristojbu, stoga temeljem članak 4. stavak 1. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ br. 118/18., 51/23.) u svezi s člankom 7. ZSP stavak 1. ZSP, te u skladu s Uredbom o Tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“ br. 53/19., 92/21., 37/23., 50/26-dalje: Uredba), također sud je osnovanim tužitelju priznao i zatraženi trošak sudske pristojbe u iznosu od 60,00 EUR jer je sukladno članku 3. stavak 2. ZSP tužitelj u obvezi platiti navedenu pristojbu, a zatraženi iznos je u skladu s Uredbom. Sud je dakle, ukupno osnovanim utvrdio i tužitelju dosudio iznos od 524,04 EUR.

16.3. Kamate na trošak su temeljem članka 151. stavak 3. ZPP i članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona ("Narodne novine" br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17, 131/20, 114/22, 06/24 – dalje: OZ) dosuđene od presuđenja do isplate, a prema kamatnoj stopi iz članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23.)

17. Slijedom svega navedenoga odlučeno je kao u izreci presude i rješenja.

Slavonski Brod, 28. listopada 2026.

Sutkinja

Anđela Bionda Martić

Uputa o pravnom lijeku: Protiv presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka odnosno putem e-komunikacije, ovom sudu, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud (članak 348. Zakona o parničnom postupku).

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Potvrđeni prijepis presude stranka može preuzeti neposredno u sudu istoga dana (članak 335. Zakona o parničnom postupku).

DNA:

1. Tužitelj Ivan Ivezić po punomoćniku Damiru Hećimoviću, odvjetniku u odvjetniku u Odvjetničkom društvu Hećimović i partneri d.o.o., Pisarnica u Slavonskom Brodu

2. Tuženik Hrvatska poštanska banka d.d. po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku u Vinkovcima

Broj zapisa: **9-3088f-518db**

Kontrolni broj: **0ca66-9ae75-66510**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.